

LUKÁCS EVANGÉLIUMA

1.

Pál „szeretett orvos”-nak hívta Lukácsot, a harmadik evangélium szerzőjét. Egyesek szerint Teofilus volt a támogatója. Azokban az időkben az orvosok gyakran rabszolgák voltak, és a feltételezések szerint Lukács Teofilus személyi orvosa és szolgája volt. Lehet, hogy így volt, lehet, hogy nem – nem érdemes erről sokat gondolkodni.

Lukács az egyetlen olyan író, akinek nem zsidóként megadott, hogy a kanonikus Írások egyik szerzője lehessen. Lukács görög származású, és két Újszövetségi könyv szerzője: ő írta ezt az evangéliumot, valamint az Apostolok Cselekedeteit is, amelyet szintén Teofilusnak címzett: „Az első könyvet arról írtam, Teofilusom, amit Jézus tett és tanított kezdettől.”

Bizonyos körökben feltételezik, hogy a Teofilus szó nem egy konkrét személyt jelöl, hanem ez egyszerűen csak egy görög kifejezés: „theo fileo”, azaz Istent szerető - vagyis Lukács a könyveket az Istent szeretőknak címezte. Az is igaz viszont, hogy abban az időben a gyerekek nevükben hordozták szüleik irántuk táplált reményeit, így nincs semmi okunk abban kételkedni, hogy Teofilus egy valós személy lett volna. Annál is inkább, mert Lukács „nagyrabecsült” jelzővel illeti őt, amely jelző általában a római birodalom vezetőinek megszólítására szolgált a korabeli írásokban.

Lukács bevezetője az első négy versben található:

Miután sokan vállalkoztak már arra, hogy tudósítsanak bennünket a közöttünk beteljesedett eseményekről úgy, amint reánk hagyták azok, akik kezdettől fogva szemtanúi és szolgálói voltak az igének: magam is jónak láttam, hogy miután eleitől kezdve mindennek pontosan utánajártam, sorjában megírom azokat neked, nagyrabecsült Teofilus, hogy azokról a dolgokról, amelyekről tanítást kapsz, megtudd a kétségtelen valóságot.

Lukács kijelenti, hogy ezt az üzenetet szemtanúktól hallotta. Kétségtelen, hogy személyesen beszélt Máriával, hogy teljesen megértse Jézus születésének körülményeit. Mivel Lukács orvos volt, elsősorban azok a részletek érdekelhették, amelyek az orvostudománnyal voltak kapcsolatosak. Az első két fejezetben levő információk egyetlen másik evangéliumban sem találhatók meg ilyen részletességgel, ami alátámasztja azt, hogy ezeket Lukács a Máriával való beszélgetések alapján tette közre. Ezenkívül, még hallhatta Pétert és Jánost, valamint egyéb szemtanúkat is Jézusról ill. munkájáról, szolgálatáról beszélni.

Lukács az evangéliumot Kersztelő János születésével kezdi, aki később Jézus Krisztus előhírnökévé vált.

Heródesnek, Júdea királyának idejében élt egy pap, név szerint Zakariás, az Abijá csoportjából; felesége pedig Áron leányai közül való volt, és a neve Erzsébet.

Zakariás Lévi törzséből, Abijá nemzetségéből származott, ami magával vonta a papi szolgálatot. Felesége is a lévíták közül származott, Áron egyik utóda volt. Ebben az időben Izraelben körülbelül 20.000 férfi leszarmazottja volt Lévinek, akik mindannyian papi feladatokat láttak el. Mivel lehetetlen volt, hogy mindannyian egyszerre szolgáljanak a templomban, ezért minden családra kétszer került a sor egy évben. Mindkét esetben egy-egy hetet szolgálhattak.

Amikor egy bizonyos családra került a sor, akkor sorsvetéssel döntötték el, hogy ki milyen szolgálatot végezhetett. Lehet, hogy egy pap életében csak egyszer került sor arra, hogy ő mutathassa be a füstölőáldozatot az Úr előtt. Egyetlen nap az életében! Biztos, hogy ez a nap igen különleges volt Zakariás számára, hiszen a sorsolás alapján ő mutathatta be az áldozatot az Úrnak.

Zakariásról és Erzsébetről megtudjuk, hogy

Igazak voltak mindketten az Isten előtt, és feddhetetlenül éltek az Úr minden parancsolata és rendelése szerint.

Két gyönyörű lelkű ember, akik igen jelentéktelenek a világ szemében. Szerették Istent és az Ő útjain jártak, de sohasem hallottunk volna róluk, ha nem lettek volna Jézus Krisztus történetének részei.

Nem volt gyermekük, mert Erzsébet meddő volt, és már mindketten előrehaladott korúak voltak.

Abban a kultúrában átkozottnak számított az a nő, akinek nem lehetett gyermeke, és ez a tény törvényes válóok is lehetett. Ha Zakariás el akart volna válni Erzsébettől a meddősége miatt, senki sem kérdőjelezte volna meg döntését. Kétségtelen viszont, hogy mindketten nagyon szerették egymást, és együtt szomorkodtak gyermektelenségük miatt.

Történt pedig egyszer, hogy amikor csoportjának beosztása szerint papi szolgálatot végzett az Isten előtt, a papi szolgálat szokott módja szerint, sorsolással őt jelölték ki arra, hogy bemerjen az Úr templomába, és bemutassa a füstölőáldozatot.

Képzelték azt a határtalan örömet, amit ez az öreg ember érezhetett, miután már bizonyára feladta magában, hogy valamikor is rá essék a választás, hogy füstölőáldozatot mutasson be az Úr előtt.

A nép egész sokasága pedig kint imádkozott a füstölőáldozat órájában.

A papok ilyenkor bementek az oltár elé egy kis arany füstölővel, amelyben izzó parázs égett. Erre helyezték az illatos ágakat, majd a füstölőt lóbálni kezdték az oltár előtt. Ilyenkor a levegő megtelt felfelé szálló édes illatokkal, mely egy gyönyörű szimbóluma volt annak, hogy Isten miként fogadja az emberek imáit. Az általunk elmondott imák édes illatként szállnak Isten elé.

A Jelenések Könyvének 5.-ik fejezetében a Bárány elveszi a trónuson ülő jobb kezéből a tekercset, és János ezt írja: „a huszonnégy vén leborult a Bárány előtt - mindegyiknél hárfa volt és aranycsésze, tele füstölőszerrel: a szentek imádságai ezek.” Amikor Isten Mózesnek a Szent Sátor építésére utasításokat adott, akkor az Úr újból és újból figyelmeztette Mózeset, hogy pontosan a terv szerint készítsenek el mindent, mert a sátor a mennyország modellje. Ha tudni akarjátok, hogy hogy néz ki a mennyország és Isten trónusa, akkor a Szent Sátor tanulmányozása által megtudhatjátok.

A papok a füstölőáldozatot mutatták be itt a földön, az oltár előtt; de így van ez a mennyországban is: az illat a szentek imádságait jelképezi.

Zakariás tehát a templomban bemutatta a füstáldozatot, a sokaság pedig kint várakozott, mert az volt a szokás, hogy miután kijött a templomból, akkor Isten áldását adta az emberekre.

Ekkor megjelent neki az ÚR angyala, és megállt a füstölőáldozati oltár mellett jobb felől. Zakariás amikor ezt meglátta, megrettent, és félelem szállta meg.

De az angyal így szólt hozzá: „Ne félj, Zakariás, meghallgatásra talált a te könyörgésed:

Miféle könyörgésről van itt szó? Éveken keresztül imádkozott azért, hogy az Úr áldja meg őt egy fiúval. Ez bennünket is kitartásra buzdíthat, hisz ő még öregkorára sem adta fel ezt az imakérést.

Ne félj, Zakariás, meghallgatásra talált a te könyörgésed: feleséged, Erzsébet fiút szül neked, és Jánosnak fogod őt nevezni.

A János név jelentése: az Úr kegyelmes.

Örülni fogsz, boldog leszel, és sokan örülnek majd az ő születésének, mert nagy lesz ő az Úr előtt; bort és részegítő italt nem iszik, és már anyja méhétől fogva megtelik Szentlélekkel, Izráel fiai közül sokakat megtérít az Úrhoz, az ő Istenükhöz, és öelötte jár az Illés lelkével és erejével, hogy az atyák szívét a gyermekekhez, és az engedetleneket az igazak lelkületére térítse, hogy felkészült népet állítson az Úr elé.”

Ezt megelőzően Isten Malakiás próféta könyvében szólt az emberekhez: *„Én pedig elküldöm hozzátok Illés prófétát, mielőtt eljön az ÚRnak nagy és félelmetes napja. Az atyák szívét a gyermekekhez téríti, a gyermekek szívét az atyákhoz, hogy pusztulással ne sújtsam a földet, amikor eljövök.”* Az Ószövetségi idők utolsó isteni kijelentés volt ez az emberekhez. Annak ellenére, hogy az Úr 400 éven keresztül néma maradt, az Újszövetség első szava az Úrtól ennek a próféciónak a beteljesítése, amely az Illés próféta lelkületével érkező Jánosról szól.

Igen nagy a zavarodottság uralkodik Keresztelő János eljöveteleivel és ezzel a próféciaival kapcsolatban. János evangéliumában olvashatjuk, hogy amint János a Jordán folyóban keresztelt a farizeusok megkérdezték tőle, hogy ki adta neki a hatalmat minderre. *„Amikor a zsidók papokat és lévitákat küldtek hozzá Jeruzsálemből, hogy megkérdezzék tőle: ‘Ki vagy te?’ Akkor vallott, és nem tagadott. Ezt vallotta: ‘Én nem a Krisztus vagyok.’ Erre megkérdezték tőle: ‘Hát akkor? Illés vagy te?’ De kijelentette: ‘Nem az vagyok.’ – ‘A próféta vagy te?’ Így válaszolt: ‘Nem.’ Ezt mondták tehát: ‘Ki vagy? - hogy választ adhassunk megbízóinknak: mit mondasz magadról?’ Erre ő így felelt: ‘Én kiáltó hang vagyok a pusztában: készítetek egyenes utat az Úrnak...’”*

Az Úr angyala itt azt mondja az apjának, hogy János Illés próféta erejével és szellemében fog munkálkodni. A zavarodottság abból ered, hogy a Messiásnak kétszeri eljövele van. Az első itt olvasható az evangéliumokban, a másodikra pedig jelenleg is várunk.

Illés próféta Jézus második eljövelekor is meg fog jelenni, Keresztelő János pedig Krisztus első megjelenésekor jött Illés erejében. Aki el tudja fogadni, annak ő az ígért beteljesedése, aki *„az atyák szívét a gyermekekhez és a gyermekek szívét az atyákhoz téríti”*.

János nazarénus volt, aki nem ivott sem bort és sem más szeszes italt, a Szentlélek pedig már az anyja méhében betöltötte. Amikor Mária meglátogatta Erzsébetet, akkor már hat hónapos terhes volt Jánossal. Amikor Mária belépett a házba, és üdvözölte Erzsébetet, akkor érezte, hogy a baba megmozdult a méhében. Erzsébetet betöltötte a Szentlélek, és bizonyára János is ekkor töltekezett be Szentlélekkel.

Annak ellenére, hogy Zakariás imádkozott egy fiúért, az imái nem igazán voltak hittel átitatva, mert amikor az angyal azt mondta neki, hogy fia fog születni, akkor nem hitte el.

Zakariás így szólt az angyalhoz: „Miből tudom meg ezt? Hiszen én már öreg ember vagyok, feleségem is előrehaladott korú.”

Az angyal pedig így válaszolt: „Én Gábrriel vagyok, aki az Isten színe előtt állok. Elküldött engem, hogy beszéljek veled, és meghozzam neked ezt az örömhírt.

De íme, amiért nem hittél szavaimnak, amelyek pedig be fognak teljesedni a maguk idejében, most megnémulsz, és egészen addig nem tudsz megszólalni, amíg mindezek végbe nem mennek.”

Érdekes, hogy gyakran nagyon nagy hangsúlyt fektetünk a hitünkre, amikor azt akarjuk, hogy Isten valamit megtegyen, mintha Isten képtelen lenne bármit is tenni az emberek hite nélkül. Itt viszont az angyal azt mondja Zakariásnak, hogy nem szólalhat meg - vagyis néma marad - a gyermek születéséig, mert nem hitt az angyal szavának.

Amit Isten meg akar tenni - akár elhiszed, akár nem - meg is fogja tenni. A hitetlenséged nem fogja megállítani Isten munkáját, és nem is fogja azt késleltetni. Gyakran hallom, hogy egyesek azt hirdetik, hogy Isten munkája az én hitéletemtől függ, és ezért büntudatot érezhetek, mert lehet, hogy miattam kárhoznak el sokan. Ez nem így van. Isten céljai meg fognak valósulni függetlenül attól, hogy én elhiszem-e ezt vagy sem. Ez megnyugtató számomra, nem szeretném ugyanis, ha az Ő munkája rajtam múlna.

Emlékeztek, hogy egy alkalommal Izrael gyermekei a pusztulás szélére kerültek, mert Hámán rávette a királyt, hogy aláírjon egy olyan rendeletet, mely szerint minden zsidót végezzenek ki egy meghatározott napon. Mordokaj, Eszter királynő nagybátyja, pedig azt mondta Eszternek, hogy járuljon a király, vagyis a férje elé, és könyörögjön a népéért. Eszter azt válaszolta, hogy nem teheti, mert ezt nem engedi meg az udvari szabályzat, még akkor sem, ha ő a király felesége. Csak akkor léphet a király elé, ha a király maga hívja be. Ha pedig valaki úgy akar a király elé járulni, hogy előzőleg nem hívták, az az életét teszi kockára, mert ha a király nem emeli fel a jogart – mely a király jóindulatára utal - akkor azonnal halállal büntetik. Mordokaj válasza így hangzott: *„Ne képzeld, hogy te a királyi palotában megmenekülhetsz a többi zsidó közül! Mert ha te most néma tudsz maradni, a zsidók kaphatnak módot máshonnan a szabadulásra és menekvésre, te azonban családdoddal együtt elpusztulsz. Ki tudja, nem éppen a mostani idő miatt jutottál-e királynői méltóságra?”* Ha te nem nősz fel a feladathoz, akkor szabadulásunk egy másik úton fog bekövetkezni. Isten meg fogja szabadítani a népét, mert céljai meg fognak valósulni. Te viszont el fogod veszíteni azokat a jutalmakat és áldásokat, amelyek a hűséged nyomán a tied lehettek volna. A hitetlenséged viszont nem fogja Isten céljának beteljesülését megakadályozni.

Zakariás is hitetlen volt itt.

Ezt megelőzően Gábrriel valamivel több mint 500 évvel ezelőtt jelent meg a földön Dániel prófétának, és a Messiás megjelenésének pontos időpontját mondta el neki. Gábrriel a következő üzenetet mondta el Dánielnek: *„Hetven hét van kiszabva népedre és szent városodra. Akkor véget ér a hitszegés, és megszűnik a vétkek, engesztelést nyer a bűn, és eljön hozzánk az örökké tartó igazság. Beteljesül a prófétai látomás, és felkenik a szentek szentjét. Tudd meg azért, és értsd meg: Attól fogva, hogy elhangzott a kijelentés Jeruzsálem újjáépüléséről, hét hét fog eltelni a fejedelem felkenéséig. Azután még hatvankét hét, és*

Újjáépülnek a terek és a falak nyomorúságos időkben. A hatvankét hét eltelte után megölik a felkentet, senkije sem lesz.”

500 évvel később Gábriel Zakariásnak mondja el, hogy a felesége, Erzsébet fogja azt a gyermeket szülni, aki egykor a Messiás előhírnöke lesz Illés lelkével és erejével.

Úgy tűnik, Isten Gábrielt bízta meg a részletek felügyeletével Fiának eljövételével kapcsolatban. Feladatai közé tartozott, hogy a szereplőket, mint pl. Máriát és Zakariást, felkészítse az eseményekre. Úgy néz ki, hogy Gábriel nehezen tudott titkot tartani, mert 500 évvel ezelőtt kikotyogta a dolgot Dánielnek az időponttal kapcsolatban, és most megjelenik Zakariásnál. Érdekes lesz majd Gábriellel találkozni, mert ő az egyike azoknak a angyaloknak, akikre Isten különlegesen nagy felelőséget bízott.

A nép várta Zakariást, és csodálkozott, hogy késik a templomban.

Amikor mégis kijött, nem tudott velük beszélni. Ebből rájöttek, hogy látomást látott a templomban. Ő pedig csak integetett nekik, de néma maradt.

Amikor leteltek papi szolgálatának napjai, hazament.

E napok után fogant felesége, Erzsébet, aztán elrejtőzött öt hónapra, majd így szólt:

„Ezt tette velem az Úr azokban a napokban, amikor rám tekintett, hogy elvegye gyalázatomat az emberek előtt.”

A hatodik hónapban pedig elküldte Isten Gábriel angyalt Galilea egyik városába, Názáretbe, egy szűzhez, aki a Dávid házából származó férfinak, Józsefnek volt a jegyese. A szűznek pedig Mária volt a neve.

Három különböző kifejezést szükséges megmagyaráznunk: eljegyzés, jegyesség és házasság.

Akkoriban már akár kétéves korukban eljegyezheték egymásnak a gyerekeket, mert a házasságot legtöbbször a szülők intézték el. Általában barátok között zajlott le a dolog: az egyiknek volt egy kisfia, a másiknak egy szép kislánya, és megbeszélték, hogy ha felnőnek, akkor egymáséi lesznek. Eljegyezték hát őket egymásnak. Abban az időben azt gondolták, hogy olyan fontos dolgot, mint a házasság nem lehet a meggondolatlan fiatalságra bízni, mert nem elég bölcssek arra, hogy kiválasszák a párjukat.

A fiatalok körülbelül 15 vagy 16 éves korukban házasodtak össze egymással, de a házassági ceremónia előtt egy évvel kezdődött meg a jegyességi időszak. Ezalatt úgy viselkedtek, mihha már összeházasodtak volna, mert teljesen elkötelezték magukat egymásnak, de ez önmegtartóztatást is jelentett, nem pedig valódi együttélést. Amikor elkezdődött a jegyesség, akkor annyira szoros volt a kötelék köztük, hogy ha a fiú meg akarta szakítani a jegyességet, akkor válást kellett kezdeményeznie annak ellenére, hogy még nem éltek együtt egymással.

Mária és József tehát egymásnak jegyesei voltak ebben az időben, és teljesen el voltak egymásnak kötelezve a házasságukkal kapcsolatban, de a házassági ceremónia még csak ezután következett.

Az angyal belépve hozzá így szólt: „Üdvözlégy, kegyelembe fogadott, az Úr veled van!”

Mária megdöbbszent ezekre a szavakra, és fontolgatta, mit jelenthet ez a köszöntés.

Az angyal ezt mondta neki: „Ne félj, Mária, mert kegyelmet találtál az Istennél!

Íme, fogansz méhedben, és fiút szülsz, akit nevezz Jézusnak.

Az eredeti héber neve 'Jehoshua', ami azt jelenti, hogy 'Jehova a szabadító'. Máté evangéliumából tudjuk, hogy amikor József megtudta, hogy Mária állapotos, akkor titokban akart elválni tőle, mert tudta, hogy ha mindezt nyilvánosan teszi, akkor Máriát meg fogják kövezni.

az Úr angyala megjelent neki álmában, és ezt mondta: „József, Dávid fia, ne félj magadhoz venni feleségedet, Máriát, mert ami benne fogant, az a Szentlélektől van. Fiút fog szülni, akit nevez el Jézusnak, mert ő szabadítja meg népét bűneiből.”

Tehát mindketten, Mária és József is megkapták az utasítást arra nézve, hogy Jézusnak nevezzék el a gyereket. Józsefnek azt is felfedte az angyal, hogy a szeletendő gyermek fogja megszabadítani az embereket a bűneiktől. A név tehát nagy jelentőséggel bír, mert Jézus küldetését fejezi ki: Isten szabadítását hozta el az embereknek.

Nagy lesz ő, és a Magasságos Fiának mondják majd; az Úr Isten neki adja atyjának, Dávidnak a trónját,

Az Ószövetségben prófécia és ígéretek utaltak arra, hogy a Messiás Dávid trónján fog ülni, és igazságosan ítél majd,

ő pedig uralkodik a Jákób házán örökké, és uralkodásának nem lesz vége.”

A Jelenések könyvében olvashatjuk azt a dicsőséges éneket, amelyet Handel zenésített meg: *„Királyok Királya, Urak Ura, Halleluja, Halleluja, Halleluja.”*

Mária megkérdezte az angyalt: „Hogyan lehetséges ez, mikor én férfit nem ismerek?”

Hatalmas a különbség Zakariás és Mária kérdése között. Zakariás megkérdőjelezte Isten szavát, míg Mária csak a dolgok kimenetelével kapcsolatban kérdezett. Nem kételkedett, hanem hitt, amint később Erzsébet mondta neki: *„Boldog, aki hitt, mert beteljesedik mindaz, amit az Úr mondott neki.”*

Az angyal így válaszolt neki: „A Szentlélek száll reád, és a Magasságos ereje árnyékoz be téged, ezért a születendőt is Szentnek nevezik majd, Isten Fiának.

Íme, a te rokonod, Erzsébet is fiút fogant öregségére, és már a hatodik hónapjában van az, akit meddőnek mondanak, mert az Istennek semmi sem lehetetlen.”

Ekkor így szólt Mária: „Íme, az Úr szolgálóleánya: történjék velem a te beszéded szerint!” S ekkor eltávozott tőle az angyal.

Néha a protestáns gyülekezetek is beleesnek egy Máriával kapcsolatos hibába annak eredményeképpen, hogy a katolikusok próbálják ráerőltetni az emberekre Mária 'megváltó anyja' szerepét. Emiatt a protestánsok megpróbálják Máriát semmibe venni, de itt az angyal azt mondta neki, hogy különleges kegyelmet talált Istennél, és áldott az asszonyok között.

Amikor Isten kiválasztotta Máriát, meg vagyok győződve arról, hogy előtte teljes mértékben felkészítette őt a feladatra. Biztos vagyok benne, hogy a valaha élt női lelkek közül Máriájé volt az egyik leggyönyörűbb. Mindezt maga a szöveg bizonyítja, annak ellenére, hogy lehet, hogy ekkor Mária még csak 16 éves volt. Nagyon mély lelki vonásokat láthatunk benne amikor az angyal tudtára adja mindezeket a különleges dolgokat, amelyek az életét teljesen felforgatják majd, hiszen ez idő tájt már József jegyese volt. Mária csak ennyit mondott: *„Íme, az Úr*

szolgálóleánya: történjék velem a te beszéded szerint!”, más szóval teljesen alárendelte magát Isten akaratának. Máriával is nagyon szeretnék találkozni majd, hiszen olyan különleges ember volt.

Minden zsidó lány álma, óhaja és vágya az volt, hogy ő legyen Isten eszköze, amikor a Messiást a világba küldi. Ezért aztán sok zsidó asszony Józsuénak, ami a Jézus név héber megfelelője, hívta újszülött gyermekét, abban bízva, hogy Isten őket használja a szabadítás eszközeként. Ez a felfogás jelentős mértékben hozzájárult ahhoz, hogy olyan nagy átoknak tekintették, ha valakinek nem lehetett gyermeke, hiszen így még csak esélye sem lehetett arra, hogy a Messiás anyja legyen.

Bárcsak mi is ilyen nagyon szeretnénk azt, hogy mi legyünk azok az eszközök, amelyeken keresztül Isten megvalósítja a céljait a Földön.

Izraelben él egy népcsoport, akiknek a vallását igen nagy titok övezi, ők maguk sem tudják részleteiben, hogy miben hisznek. Ez a vallás a muzulmán vallás egyik ága, és hitükre csak a papoknak van némi elképzelésük. Ha ellátogatsz a falvaikba, láthatod, hogy a férfiak olyan nadrágokat viselnek, amelyeken hatalmas kenguru zsebek vannak. Hitük szerint a Megváltó férfitől fog születni, és a nadrágok a terhességre készültek.

Ebben reménykedett minden fiatal lány Izraelben, és egyikük esetében beteljesedett ez a remény.

Azokban a napokban útra kelt Mária, és sietve elment a hegyvidékre, Júda egyik városába.

Bement Zakariás házába, és köszöntötte Erzsébetet.

Amikor Erzsébet meghallotta Mária köszöntését, megmozdult a magzat a méhében. Megtelt Erzsébet Szentlélekkel, és hangos szóval kiáltotta: „Áldott vagy te az asszonyok között, és áldott a te méhed gyümölcse!

Hogyan is lehetséges ez, hogy az én Uram anyja jön el énhozzám?

Hogyan is lehetséges ez?: Más értelmezés szerint: Hogyan is érhet engem ez a megtiszteltetés?

Mert íme, amint felfogta fülem köszöntésed hangját, ujjongva mozdult meg a magzat méhemben.

Boldog, aki hitt, mert beteljesedik mindaz, amit az Úr mondott neki.”

Azt gondolom, hogy ez megfelelő hely arra, hogy beszéljünk a terhességmegszakításról. János még csak hat hónapos volt az anyja méhében, és mégis, amikor Mária megszólalt, felismerte őt és reagált a hangra.

Amikor a baba az anya méhében van, már felismeri az édesanyja hangját, és ha az anya sokat beszél hozzá a terhesség alatt, akkor a születése után megnyugtató lesz számára a hangja, mert már a terhesség alatt megtanulja felismerni azt.

Az orvostudomány egyre többet fedez fel az magzat fejlődésével kapcsolatban. János is, már hat hónapos korában képes volt örömeiben megmozdulni, amikor meghallotta Mária hangját. Emlékezzünk arra, hogy Mária a Szentlélektől indítva beszél, és így a Szentlélek szava hallatán megmozdult a magzat az anyja méhében.

Mai kultúránk filozófiája szerint, ha elég sok ember kezd egy bizonyos dolgot csinálni, akkor az az emberek szemében elfogadható, jó és helyes útnak fog számítani. Sokan elfogadják például azt, hogy Isten nem létezik. Humanista megközelítést alkalmaznak az életre - nem létezik Isten szerinti jó és rossz mérce - ezért a társadalom által széleskörben elfogadott mércéket fogadják el.

A szociológusok szerint léteznek olyan társadalmak, ahol az apáknak semmi közük a gyerekekhez, és itt teljesen elfogadható, hogy a nagybácsi veszi át az apa szerepét az otthonokban. Aztán vannak olyan társadalmak, ahol többnejűség vagy többférjűség a szokásos életforma, és mivel ez széleskörben elfogadott dolog, ezért senki sem tartja rossznak. Ha tehát elég sok ember csinál valamit, akkor az adott dolog elfogadható életformának bizonyul.

Mivel már elég sokan ölték meg az abortusz során ártatlan gyerekeiket, ezért a terhességmegszakítás az elfogadott társadalmi normák része lett, és senki sem emelheti fel hangját ellene.

Nehezen tudom fékezni az érzelmeimet gyerekek közelében. Kissé bolondos leszek, mert az ő szintjükön próbálok kommunikálni velük. Lenyűgöznek a gyerekek! Nagyon szeretem őket, és számomra nincs nagyobb öröm annál, mint gyerekekkel kommunikálni. Nagyon szeretem figyelni az arcukat, a szokásaikat. Órákon keresztül tudom figyelni őket, és szeretem kísérni a fejlődésüket is.

Ezért, nagyon nehezem viselem a gyerekekkel való visszaléléseket is, amikor egy felnőtt szándékosan visszaél a helyzetével és megsebzí, összetöri, megveri vagy tönkreteszí a gyereket. Azon gondolkozom, hogy vajon ez nem függ-e össze azzal, hogy sokkal olcsóbbá tettük az emberi életet mostanában az abortusz törvénybe iktatásával.

A meg nem született gyermek ellen bármilyen erőszakot el lehet követni, mert úgysem ért belőle *semmit* - de vajon mi lesz a következő lépés? Ha még csak keveset ért mindebből, akkor is meg lehet majd tenni? A liberális, humanista gondolkodásnak és törvényhozásnak következtében az élet értéke egyre kisebb lesz társadalmunk minden szegmensében. Nem hiszem, hogy Isten ezt túl sokáig engedi tovább folyni. Mindenesetre, ha én lennék Isten, akkor már rég lehúztam volna a redőnyt.

Mária válaszából megláthatjuk ennek a gyönyörű fiatal lánynak a lelkét:

Mária pedig ezt mondta: „Magasztalja Ielkém az Urat, és az én Ielkém ujjong Isten, az én Megtartóm előtt, mert rátekintett szolgálóleánya megalázott voltára: és íme, mostantól fogva boldognak mond engem minden nemzedék, mert nagy dolgokat tett velem a Hatalmas, és szent az ő neve, irgalma megmarad nemzedékről nemzedékre az őt félőkön.

Hatalmas dolgot cselekedett karjával, szétszórta a szívük szándékában felfuvalkodottakat.

Hatalmasokat döntött le trónjukról, és megalázottakat emelt fel.

Éhezőket látott el javakkal, és bővelkedőket küldött el üres kézzel.

Felkarolta szolgáját, Izráelt, hogy megemlékezzék irgalmáról, amint kijelentette atyáinknak, Ábrahámnak és az ő utódjának mindörökké.”

Ez utóbbi sor utalás az Ábrahámnak tett ígéretre, hogy rajta keresztül áldatik meg a föld minden népe.

Mária Erzsébettel maradt három hónapig, azután visszatért otthonába.

Mária beszédének második fele az Isten által hozott forradalmakról szól: *„Hatalmas dolgot cselekedett karjával, szétszórta a szívük szándékában felfuvalkodottakat.”* Az első tehát Isten egyéni forradalma, amikor szétszórja a büszkéket. A második forradalom pedig a következő: *„Hatalmasokat döntött le trónjukról, és megalázottakat emelt fel. Éhezőket látott el javakkal, és bővelkedőket küldött el üres kézzel.”* Ebben az esetben egy gazdasági forradalomról van szó.

Amikor pedig eljött Erzsébet szülésének ideje, fiút szült.

Meghallották a szomszédai és rokonai, hogy milyen nagy irgalmat tanúsított iránta az Úr, és együtt örültek vele.

A nyolcadik napon eljöttek körülmetélni a gyermeket, és apja nevéől Zakariásnak akarták nevezni.

Anyja azonban megszólalt, és ezt mondta: „Nem, hanem János legyen a neve.”

Mire ezt mondták neki: „De hiszen senki sincs a te rokonságodban, akit így hívnának.”

Ekkor intettek az apjának, hogy minek akarja neveztetni.

Ő táblát kért, és ezt írta rá: „János a neve.” Erre mindenki elcsodálkozott.

Akkoriban, amikor elkezdődtek az asszony szülési fájdalmai, összegyűltek a rokonok és még hangszereiket is elhozták. Amint megszületett a gyerek, hatalmas mulatságot rendeztek. Ez viszont csak akkor következett be, ha a csecsemő fiú volt. Ellenkező esetben – ha tehát lány született – mindent összepakoltak és hazamentek.

Abban az időben hatalmas áldásnak tartották a fiúk születését, a lányokat viszont többnyire figyelmen kívül hagyták. Jézus tanításaira volt szükség ahhoz, hogy a nőket az őket megillető szintre emelje. Ő volt az aki a nekik járó dicsőséget és tiszteletet megadta nekik, és ezért az asszonyok különösen hálásak lehetnek Jézusnak.

Figyeljétek meg azokat a kultúrákat, amelyekben az evangélium nem terjedt el. Figyeljétek meg az ottani nők szerepét. Ezek után sokkal inkább értékelné tudjátok majd mindazt, amit Jézus Krisztus értetek tett. Nézzétek meg a beduinokat, az indiaiakat, vagy akár az új-guineai kultúrát.

És egyszerre csak megnyílt Zakariás szája, megoldódott a nyelve, beszélni kezdett, és áldotta az Istent.

Félelem szállta meg a körülöttük lakókat, és Júdea egész hegyvidékén beszéltek minderről.

Akik meghallották, szívükbe vésték, és így szóltak: „Vajon mi lesz ebből a gyermekből?” Az Úr keze pedig valóban vele volt.

Apja, Zakariás, megtelt Szentlélekkel, és így prófétált: „Áldott az Úr, Izráel Istene, hogy meglátogatta népét, és váltságot szerzett neki.

Jézus Krisztus Isten emberi megnyilvánulása. A Szentlélek ihletésére Zakariás azzal kezdi a próféciáját, hogy Isten meglátogatta a népét. *„Kezdetben volt az Ige, és az Ige Istennél volt, és Isten volt az Ige. Ő kezdetben az Istennél volt. Minden általa lett, és nélküle semmi sem lett, ami létrejött... Az Ige testté lett, közöttünk lakott.”* Látogatásának célja a megváltás volt, amint Ő maga is mondta: *„Mert az Emberfia azért jött, hogy megkeresse és megtartsa az elvesztettét.”*

Erős üdvözítőt támasztott nekünk szolgájának, Dávidnak házából,

Pál azt mondta, hogy „nem szégyellem az evangéliumot, hiszen Isten ereje az, minden hívőnek üdvösségére ... Mert a keresztről szóló beszéd bolondság ugyan azoknak, akik elvesznek, de nekünk, akik üdvözülünk, Istennek ereje.”

ahogyan kijelentette azt szent prófétái által örök időktől fogva:

Zakariás felismeri, hogy a Messiásra vonatkozó prófécia az ember bűnbeesése óta jelen vannak. Isten azt mondta Évának: *„Akkor ezt mondta az ÚRisten a kígyónak: Mivel ezt tetted, átkozott légy minden állat és minden mezei vad közt: hasadon jársz, és port egyél egész életedben! Ellenségeskedést támasztok közted és az asszony közt, a te utódod és az ő utódja közt: ő a fejedet tapossa.”* Ezek szerint a bűnt az asszony utódja fogja elpusztítani.

hogy megszabadít ellenségeinktől, és mindazok kezéből, akik gyűlölnék minket; hogy irgalmasan cselekedjék atyáinkkal, és megemlékezzék szent szövetségéről, arról az esküről, amellyel megesküdött atyánknak, Ábrahámnak; és megadja nekünk, hogy ellenségeink kezéből megszabadulva, félelem nélkül szolgáljunk neki,

A megváltás több mint ellenségeink kezéből való menekülés: Isten azért mentett meg minket, hogy félelem nélkül szolgáljuk Őt.

szentségben és igazságban

Mindkettő a jóságról beszél: a szentség a jellem jóságát, az igazság pedig a cselekedeteink helyességét jelenti. Egyik a másikból következik: a szentség a dolgok gyökere, míg az igazság a jellem gyümölcse.

Az embereknek a mai világban hatalmas nehézséget okoz ez, mert szentség nélkül akarnak igazak lenni. De végső soron minden kísérlet a megigazulásra kudarcot fog vallani, mert a szentségen kívül nincs más alap, amire építeni lehet. A tisztaságnak a gyökerekből kell indulnia. Jó hozzáállás szükséges ahhoz, hogy megfelelő cselekedeteink legyenek.

Isten akarata az, hogy először is szentségben járjunk előtte, mert akkor - jellemünk megváltoztatásán keresztül – lehetőségünk nyílik Isten igaz szolgálatára. A farizeusok szentség nélküli megigazulásra alapozott kísérletei kudarcba fulladtak. Jézus megjegyezte, hogy *„ha a ti igazságotok messze felül nem múlja az írástudókét és farizeusokét, akkor semmiképpen sem mentek be a mennyek országába.”* Ez egy megdöbbentő kijelentés lehetett a tanítványok számára, mert az ő szemükben a farizeusok voltak az igaz cselekedetek abszolút mércéi. A valóságban azonban, az ő igazságuk nélkülözötte a szentséget. Nem a szívükből jött, mert a hozzáállásuk - Jézus szerint - igencsak búzlott: *„képmutató írástudók és farizeusok, mert hasonlók vagytok a meszelt sírokhoz, amelyek kívülről szépnek látszanak, de belül tele vannak halottak csontjaival és mindenféle tisztátalansággal.”*

Ezután pedig a kisgyermekre, Jánosra, vonatkozó prófécia következik:

Te pedig, kisgyermek, a Magasságos prófétája leszel, mert az Úr előtt jársz, hogy előkészítsd az ő útjait, hogy megtanítsd népét az üdvösség ismeretére, bűneik bocsánata által, Istenünk könyörülő irgalmáért, amellyel meglátogat minket a felkelő fény a magasságból; hogy világítson azoknak, akik sötétségben s a halál árnyékában lakoznak, hogy ráigazítsa lábunkat a békesség útjára.”

A kisgyermek pedig növekedett, és erősödött lélekben, és a pusztában élt egészen addig a napig, amelyen szolgálatba lépett Izráelben.